

være nogen upassende Sum til en virkelig og ordentlig Opmaalning af de egentlige Kjøbstadsgrunde udenfor Kjøbenhavn, thi efter Ministeriets Skrivelse er Udtrykket Kjøbstæder her at forstaae saaledes, at Kjøbenhavn er udelukket derfra. Efter de saa og mindre nøjagtige Opgivelser, man har, vil det blive omtrent 1 Rd. pr. Td. Land, og for den Priis maa der kunne leveres gode Byplaner, især da det ikke er nogen enkelt By, der skal opmaales, men alle Landets Kjøbstæder med Undtagelse af Kjøbenhavn. Endelig maa jeg bemærke, at der visseelig, naar man tager Hensyn til det Kort over Kjøbenhavn, som hænger i et af vore Forsamlingsværelser, er ligesaa megen Grund til for Kjøbenhavns Bedkommende at tilveiebringe nøjagtige Planer, som for en stor Deel af vore Kjøbstæders Bedkommende.

Alberti: Jeg har foreslaaet en Forandring med Hensyn til den Sum, der er forlangt til Kirken paa Nørrebro. Denne Sum er forlangt rentefrit tillaaens af Finantserne, hvormod jeg formener, at den kun bør tilstaaes som rentebærende. Jeg støtter mig i den Henseende til, hvad der er almindeligt, nemlig, at naar Statskassen udlaaner Capitaler til Communer, saa skeer det mod Renteerlæggelse. At det er det Rette, er ogsaa erkjendt af Finantsudvalget under en Post i samme S, idet nemlig Udvalget foreslaaer, at der skal tilføies om det Laan, Ribe Havnevæsen skal have, at det skal være rentebærende. Jeg troer ikke, at der er nogen Grund til at gjøre et Forslag for Ribe Havnevæsen og et andet for Nørrebroes Kirkevæsen. Skulde der endelig være Spørgsmaal om Mildhed, saa maatte det nok snarere blive med Hensyn til Ribe, at Estergivelsen kunde forsvares, da jeg troer, at denne Commune har mindre Gyne til at forrente sin Capital end en saa rig Menighed, som Nørrebroes maa antages at blive. Er der virkelig den Trang, som paastrydes, for at faae en udenbys Menighed ved Kjøbenhavn, saa kan det vist ikke være nogen Byrde for den eventuelle Menighed at udrede, hvad Renterne maatte blive. Vil man estergive Renterne, saa tilføies man de sædvanlige Grundsætninger; man veed ikke engang, hvormeget man estergiver. I Anmær-

ningerne til Udkastet siger nemlig Cultusministeren, at Laanet skal være rentefrit indtil videre, men dette indtil videre finder man ikke i Lovens Text. Jeg vil i og for sig ikke lægge nogen Vægt derpaa, men det kunde dog staae hen i det Uvisse, naar Tilbagebetalings-tiden for dette Laan engang kunde komme, idet Tilbagebetalingen efter Anmærkningerne skal være afhængig af Forhandlinger, først om Menighedens Grændser og dernæst, naar Menigheden er begrændset, om Tilveiebringelsen af Pengene til Laanet. Der siges derom, at Laanet skal tilsvares enten af Menigheden eller ved Tilskud af Communen efter Forhandling med den; men det kan jo nok forudsættes, at saadanne Forhandlinger ville være en rum Tid, og man veed derfor slet ikke, for hvor langt et Aaremaal Thinget her estergiver Renterne. Derfor troer jeg, at der er al Anledning til at fastholde det sædvanlige og vedtage, at denne Capital kun skal udlaanes mod Renter.

Winther: Jeg vil blot slutte mig til det Princip, som ligger til Grund for et Forslag af Udvalgets Fleertal, om at lade de Udlaan, der skee af Statens Penge, blive rentebærende, hvad enten det er til Communer eller til Embedsmænd, og jeg skal altsaa stemme for det Forslag, som i den Henseende er stillet af Udvalgets Fleertal. Idet den ærede Ordfører forvarede sig imod at skulle være Medlem af det Fleertal, som har foreslaaet, at disse Udlaan skulle forrentes, gjorde han en Bemærkning, som forekommer mig at være høist besynderlig. Han sagde nemlig: thi i Rigsraadet, der har man bevilget lignende Udlaan. (Ordføreren: Nei, det sagde jeg ikke.) Han sagde idetmindste, at for Fællesstatens Bedkommende — var det just ikke disse Ord, var det dog Mening. — gjordes der Udlaan til Embedsmænd, uden at disse Laan forrentedes. (Ordføreren: Det har jeg ikke talt et Ord om.) Efter min Mening er Rigsraadets Sammensætning ingenslunde af den Art, at vi her skulde ansee det for at være vor Vejleder i Forholdsbregler til Begunstigelse for Embedsmænd. Det er jo bekjendt, at Embedsmændene have en saa stor Dørvægt og Indflydelse i Rigsraadet, at man paa ingen Maade kan undre sig over, at